

CAMARADA

↓ Manuel García "Galano"

Chámase José Manuel Alonso Fernández, aunque todo el mundo lo conoz por Camarada, qu'é el nome da súa casa de Mántaras (Tapia). Ten cincuenta anos y pertencéu a úa das fornadas de *bachilleres laborales* que saliron del instituto de Tapia aló polos anos sesenta y que siguiron el camín dos sous padres y dos sous bolos: el da terra.

Ser vecín de Mántaras xa implicá tar dos primeiros en todo aquilo que supoña miyora pras súas explotacións, tanto del gado como da labranza, y disposto y aberto sempre a cualquera innovación positiva que yes chegue. Ademáis, a xente de Mántaras sempre soupo tar xunta, seña pr'amañar un camín ou pra erguer un centro cultural, pra organizaren un club d'escursiós ou pra fer úa igrexa nova, pra celebrar el *Día del Requesón* ou un concurso pr'aguapar as casas del lugar. Puxan todos a úa. Por eso admiro muito a estos vecíos.

Pro pra que todas esas cousas podan ferse y salan ben, ten qu'haber, ademáis de colaboración de todos eles —que la poin—, ten qu'haber, repito, quen teña ideas y que sepa aplicalas, quen luite conda faga falta pra convencer a os demáis, poñendo empeño nos proxectos, sin encoyerse nin esmorecer delante d'úa dificultá pequena ou grande.

Y *Camarada*, el noso personaxe, é un home d'esta mena. Habería que dicir un home dos poucos, un home que sempre ta

disposto a emprender cualesquera actividá que supoña un ben pral sou pueblo ou pral sou conceyo. En contó se fala con él d'estas cousas vese cómo ye

brincan os oyo y cómo estoupa nél el enxame de dinamismo que leva dentro; vese cómo entusiasmo, cómo afán y cómo fe pon naquelo qu'enreya, y enténdese axina qu'a un home así nun hai vento que ye torza el camín.

Hai us meses tuvemos oportunidá de comprobalo nel montaxe da *IV FERIA Campomar de Tapia*, véndolo dirixir obreiros ou convencendo espositores, achanando trabas aquí y alí, sin dar mostrás de cansacio nin

muito menos de desalento, sinón trasmitindo a os demáis el agayo qu'a él inda parecía sobrarye.

Y todo elo despóis d'abondas xestiós feitas antias de qu'a *Feria* aparecese disposta pr'abrirse, pois as cousas nun se resólvén da noite prá mañá.

Porque alixeirar os engranaxes dos organismos y das entidades que poin a súa axuda, chorándoyes a us, prigándoyes a outros y persuadindo a todos —filando dalgado pra que ningún s'anoxe—, nun é moca de candil.

Nun vou a cuntar aquí, nin siquiera resumiéndolo, todo lo qu'esta *Feria* y as outras dos pasados anos supuxeron pra Tapia. Nun vou a falar da búa acoyida del *Día dos Queixos*, nin da espectacularidá da *mayega*, nin da emotividá del homenaxe a os abolos del mar y del campo, nin dos *Requesóis d'honor*, nin das degustaciós dos productos del mar: todo lo cuntaron os periódicos.

Quixera nomáis, d'algún xeito, fer xusticia al trabayo d'un home derriba del que poua a organización d'estos acontecementos, capitaniándolos con tanta voluntá, tanto esforzo y tanto acerto.

Quede, pois, constancia del reconocemento que penso ye debemos todos.

